

Ik vond dien raad zoo dom nog niet, en wat meer eten stond mij ook wel aan. Och, *ik* krijg wel genoeg, zie je; de juffrouw beneden (van Poes) geeft me dikwijls wat, maar 't is toch veel gezelliger van Anneke mijn portie te krijgen en samen een boterham op te peuzelen, beurt om beurt een hapje.

Leendert's raad heeft niets geholpen, hoor. Van avond was het weer vergadering en de kost blijft dezelfde. Annie ziet er nog slechter uit dan van morgen, ze was van nacht o, zoo bang. Ze sliep geen oogenblikje, mijn arm vrouwtje.

Fun, je schreef me over een hondendokter. Toe, vraag hem eens wat voor mijn Anneke. Misschien heeft hij een smeerseltje dat helpt, net als bij jou.

O, als iemand mijn kleine meid weer eens beter maakte, dan was hij eeuwig de vriend van

JE CAS.

VI.

Nu eerst begrijpt Moeder het, Fun, dat mijn Anneke heel ziek is. Nu eerst, nu het kleine ding den geheelen dag op bed blijft en met een rood-gloeiend hoofdje daar ligt en hijgt naar adem, omdat ze 't zoo benauwd heeft.

O, 't is zoo hard om aan te zien, hoe mijn liefste vrouwtje lijdt! Ik kon er wel niets aan veranderen, maar ik moest toch op haar passen; niemand anders deed het, en zoo zat ik heel geduldig bij haar matras te wachten, of ze misschien ook wat vragen zou, wat ik haar kon geven, en omdat ik wist, dat ze me graag bij zich had. Maar hoe slecht zijn de menschen toch! Moeder heeft me vandaag wel vijf malen weggejaagd van mijn Anneke: „'t Was zoo slecht, zoo'n beest bij een zieke,” zei ze. En ik wist, dat Annie hoe langer hoe erger werd, en straks misschien naar me vragen zou, en dat ik haar dan met een lief likje genoeg zou doen. Maar 't harde mensch joeg me weg.

Eindelijk kwam Leendert 's middags. Toen heeft Annie de oogen even geopend en hem toegeknikt, gezegd heeft ze niets. En Leendert vroeg haar, of ze wat hebben wou, en toen knikte ze weer. Wat dan? Iets drinken of eten? Neen? Wat dan? Speelgoed, niet? Moeder? Die was bij haar. Leendert ook. Wie dan? — Casje?

Ja, jaaa! Casje! — Ze knikte met groote open oogen, en ik werd geroepen.

Nu kon Moeder me niet meer weggagen. Leendert zei, dat ze me maar moest laten begaan, dat ik het kind geen kwaad zou doen. Verbeeldt je! kwaad, mijn beste Annetje kwaad!

Ach, Funnetje, wat deed 't me goed, te voelen, dat er iemand was, die zooveel van me hield; te voelen, dat ik wèl deed met bij mijn kleine Anneke te zitten, heel dicht bij haar, met mijn voorpoot vastgeklemd door haar warme kleine handje.

O, nu voelde ik, dat ik ten onrechte gemopperd had tegen de wereld en de menschen; want, al was er maar één mensch, één heel klein mensch op de wereld, dan gaf dat ééne, dat lieve, zieke vrouwtje me meer in dit oogenblik, dan alle anderen te zamen me ooit zullen geven.

Leendert is weggegaan en teruggekomen met een meneer met een bril op; een heel deftig heer met nette kleêren aan, en een frissche lucht. Die meneer is bij An neergeknield en hij heeft het andere handje genomen; 't eene liet